

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 49/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6CdoPr/4/2025 z 27. mája 2025 a proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoPr/4/2025 z 20. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Veci vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 2221/2025 a sp. zn. Rvp 3034/2025 **s p á j a** na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2221/2025.
2. Výrok o spojení vecí na spoločné konanie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia Ústavným súdom Slovenskej republiky.
3. Ústavné sťažnosti **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky, spojenie vecí a skutkový stav vecí

1. Sťažovateľka sa dvomi ústavnými sťažnosťami, doručenými ústavnému súdu 21. augusta 2025 a 14. novembra 2025, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) označeným rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania a označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.
2. Z ústavných sťažností a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka v konaniach vedených pred (bývalým) Okresným súdom Ružomberok (i) pod sp. zn. 2Cpr/1/2022 o zaplatenie 5 984 eur

s príslušenstvom a (ii) pod sp. zn. 9Cpr/30/2020 o zaplataenie 7 020 eur s príslušenstvom vystupovala v procesnom postavení žalovanej. Predmetom označených konaní bol nárok žalobcov na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorý im mal vzniknúť na základe rozhodnutia predstavenstva [REDACTED] (právneho predchodcu sťažovateľky) č. 110/2016 z 28. júla 2016.

3. Z obsahu predmetných sťažností vyplýva, že ich skutkový a právny súvis spočíva v totožnom žalobnom nároku rôznych žalobcov na plnenie voči sťažovateľke. Obe ústavné sťažnosti s identickým označením práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu a s podobnou sťažnostnou argumentáciou podala sťažovateľka, ktorá je právne zastúpená tým istým právnym zástupcom.

4. Vzhľadom na opísanú skutkovú a právnu súvislosť oboch vecí sťažovateľky (vedených pod sp. zn. Rvp 2221/2025 a pod sp. zn. Rvp 3034/2025) pridelených sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi, členovi I. senátu ústavného súdu, a v záujme hospodárnosti konania podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ústavný súd rozhodol (v súlade čl. II bodu 10 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2026 do 31. decembra 2026) tak, že veci vedené ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2221/2025 a sp. zn. Rvp 3034/2025 spojil na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2221/2025 (bod 1 výroku tohto uznesenia).

5. Ústavný súd v záujme rýchlosti a plynulosti konania rozhodol podľa § 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde tak, že výrok uznesenia o spojení vecí na spoločné konanie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť okamihom jeho prijatia ústavným súdom (bod 2 výroku tohto uznesenia).

6. Okresný súd z hľadiska právneho posúdenia poukazoval na to, že mimoriadny výkonnostný bonus je variabilnou a nenárokovou zložkou mzdy, na ktorý vzniká nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jeho priznaní [§ 23a ods. 1, § 23b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“)]. V posudzovaných prípadoch považoval za preukázané, že rozhodnutie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu podpísali predseda a člen predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého právne úkony za zamestnávateľa robí štatutárny orgán. Uvedený právny úkon bol podľa súdu vážny, určitý a zrozumiteľný, a preto ho súd považoval za platný právny úkon podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď z tohto úkonu jednoznačne vyplývalo, že zamestnávateľov priznal žalobcom odmenu za individuálne úsilie v procese predaja.

7. Na základe uvedených dôvodov súd vyhodnotil žalobný nárok žalobcov na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu v celom rozsahu za dôvodný. Rozsudkami sp. zn. 2Cpr/1/2022 z 11. mája 2022 a sp. zn. 9Cpr/30/2020 z 8. júla 2021 rozhodol v celom rozsahu v prospech žalobcov, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť im žalovanú sumu a súvisiacim výrokom o trovách konania ich náhradou v celom rozsahu zaviazal sťažovateľku.

8. Proti týmto rozsudkom okresného súdu sťažovateľka podala jednotlivo odvolania, namietajúc nesprávne skutkové a právne zistenia a nedostatok odôvodnenia týchto rozsudkov. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 11 CoPr/1/2024 z 21. augusta 2024 a rozsudkom sp. zn. 10CoPr/3/2023 z 30. septembra 2024 (vydané ako druhé v poradí) v merite veci a v časti priznanej náhrady trov konania potvrdil rozsudky súdu prvej inštancie. Sťažovateľku zaviazal náhradou trov odvolacieho a dovolacieho konania.

9. Proti rozsudkom krajského súdu sťažovateľka podala jednotlivo dovolania, ktorých prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

9.1. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnila nedostatkami v odôvodnení napadnutých rozsudkov a v nesprávnej aplikácii procesnej normy vzťahujúcej sa na rozhodnutie o trovách dovolacieho konania.

9.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka namietala, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie. Prvou a druhou otázkou sa pýtala, či (i) sa § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 vzťahuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami a či (ii) možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 nepripúšťa. Treťou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľ voči zamestnancovi zaväzuje právny úkon štatutárneho orgánu vykonaný v rozpore s internými predpismi, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec ich mal poznať. V dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6CdoPr/4/2025 doplnila aj štvrtú otázku, či má zamestnanec pri skončení pracovného pomeru nárok na vyplatenie pohyblivej zložky odmeny v plnej výške napriek tomu, že v zmysle pracovného poriadku zamestnávateľa v takomto prípade vypláca iba jej pomerná časť. Poslednú piatu otázku formulovala tak, či zamestnávateľ môže jednostranným právnym úkonom oddialiť splatnosť mzdových nárokov zamestnanca (v tomto prípade o viac než tri roky) pri skončení pracovného pomeru v zmysle § 129 ods. 3 v spojení s § 132 Zákonníka práce.

10. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom sp. zn. 6CdoPr/4/2025 z 27. mája 2025 dovolanie sťažovateľky zamietol podľa § 448 CSP. Uviedol, že dovolanie proti výroku o trovách podľa § 420 písm. f) CSP je prípustné, no nie je dôvodné, a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné. Napadnutým uznesením sp. zn. 9CdoPr/4/2025 z 20. augusta 2025 dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu, že v oboch častiach je procesne neprípustné. Nezistil vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP a právne posúdenie sporu odvolacím súdom vyhodnotil ako súladné s ustálenými právnymi názormi dovolacieho súdu.

10.1. V súvislosti s vadou zmätočnosti sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení. Naopak, vyzdvihol podrobné vysporiadanie sa s nosnou odvolacou argumentáciou sťažovateľky. Vo vzťahu námietke nesprávneho priznania nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalobcom, hoci v ňom mala plný úspech sťažovateľka, zohľadňujúc rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 (publikované pod č. 56/2019) označené sťažovateľkou, ako aj dôvod, pre ktorý bolo v poradí prvé rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené (nedostatočné odôvodnenie), považoval za podstatný celkový úspech žalobcov v merite veci. Z tohto dôvodu nepovažoval

argumentáciu odvolacieho súdu za rozpornú s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

10.2. Odkazom na svoje skoršie rozhodnutia (6Cdo/139/2022, 1Cdo/103/2021) konštatoval, že sťažovateľkou uvedené právne otázky sú vyriešené; vo vzťahu k prvým dvom otázkam uviedol, že zákon o bankách reguluje činnosť bánk, a preto jeho ustanovenia sa neaplikujú na vzťah banky a zamestnanca. Priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu navyše bolo pohyblivou zložkou odmeny, ktorá závisí od hodnotenia výkonnosti vedúceho zamestnanca, a v konečnom dôsledku tak bolo aj v súlade s § 23b ods. 1 zákona o bankách. Aj keby bolo priznanie mimoriadneho výkonnostného bonusu v rozpore so zákonom o bankách, nemôže to byť s ohľadom na § 17 ods. 3 Zákonníka práce na ujmu zamestnanca. K tretej otázke uviedol, že z dôvodu právnej istoty adresátov právnych úkonov vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom. Pokiaľ ide štvrtú a piatu otázku (len v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6CdoPr/4/2025), tie vyhodnotil najvyšší súd ako akademické, keďže na nich nestáli rozhodnutia nižších súdov.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky je v oboch ústavných sťažnostiach postavená na tvrdení o porušení jej základných práv najvyšším súdom pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania, ktoré rozvíja prostredníctvom konkrétnych skutkových a právnych dôvodov v troch samostatne vymedzených argumentačných okruhoch.

12. Prvá námietka sa týka procesnoprávneho pochybenia najvyššieho súdu, ktorému zhodne v oboch sťažnostiach vytyka absenciu dôkladného posúdenia rozporu nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách (§ 23a ods. 1 v spojení s § 23b ods. 1 zákona o bankách).

12.1. Vo vzťahu k procesnému postupu dovolacieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6CdoPr/4/2025 sťažovateľka osobitne namieta paradoxný záver o prípustnosti dovolania v časti väd zmätočnosti, ale o jeho nedôvodnosti. Je toho názoru, že dovolanie pre akékoľvek vady zmätočnosti môže byť prípustné iba vtedy, ak napadnuté rozhodnutie trpí vytknutou vadou, čo vyplýva aj z formulačného znenia § 420 písm. f) CSP. K tomu argumentuje nemožnosťou tvrdiť, že dovolanie pre vady zmätočnosti je súčasne prípustné (čo predpokladá, že k vytknutej vade došlo), ale nedôvodné (dospieť k záveru, že rozhodnutie netrpí vytknutými nedostatkami). Ďalšiu osobitnú pozornosť venovala sťažovateľka aj skutočnosti, že dovolací súd neposudzoval prípustnosť dovolania (§ 421 ods. 1 CSP) pri prvých troch otázkach podľa stavu v platného v čase, keď bolo podané. V rámci uvedených argumentov nesúhlasí so záverom najvyššieho súdu o akademickej povahe posledných dvoch otázok, ak v dovolaní uviedla dôvody, pre ktoré boli tieto otázky pre rozhodnutie odvolacieho súdu kľúčové.

13. V druhej časti ústavnej sťažnosti spochybňuje záver najvyššieho súdu prihliadajúceho na finálny procesný úspech sporovej strany pri rozhodovaní o náhrade trov konania za všetky jeho fázy, ktorý podľa názoru sťažovateľky odporuje zmyslu rozhodnutia ústavného súdu (sp. zn. I. US 453/2019). Sťažovateľka trvá na tom, že dovolacie konanie predstavuje samostatnú časť

sporu, za ktorú musí súd priznať náhradu trov konania úspešnej strane, a to bez ohľadu na konečný meritórny výsledok. Súd mal sťažovateľke priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom bola preukázateľne úspešná. Konečný procesný neúspech bol z tohto hľadiska irelevantný.

14. Tretia námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobkyne, keďže zastáva názor, že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje. Pre rozpor so zákonom by mal žalobu, v ktorej sa takýto nárok uplatňuje, zamietnuť. Nesúhlasí ani so súdnym záverom, podľa ktorého sa zákon o bankách nevzťahuje na pracovnoprávne vzťahy banky a zamestnanca. Zákon o bankách považuje za osobitný právny predpis vo vzťahu k Zákonníku práce. Sťažovateľka tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V závere vysvetľuje, že žalobcom odmieta uhradiť mimoriadny výkonnostný bonus, na ktorý im pre neplatnosť konštitutívneho právneho aktu nikdy nárok nevznikol. Jej cieľom nie je v rozpore s § 17 ods. 3 Zákonníka práce spôsobiť žalobcom ujmu, ale zachovať *status quo*, v rámci ktorého neplatnosť právneho úkonu im nebude na ujmu ani na prospech.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

15. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) je založená na nesprávnom vyhodnotení prípustnosti dovolania vytýkajúceho (i) procesné pochybenia súdov nižšej inštancie a (ii) nesprávne právne posúdenie nároku žalobcov na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu na základe rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky.

16. Sporným v tomto civilnom procese bolo vyhodnotenie, či je žalobcami uplatnený nárok v rozpore s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Verejnoprávny rozmer veci vo vzájomnom prepojení s jej súkromnoprávnou rovinou zrkadliacou sa v oblasti pracovnoprávnych vzťahov, ako aj s prelínajúcim sa princípom ochrany dobrej viery (v § 10 ods. 2, § 17 ods. 3 Zákonníka práce) ústavný súd akcentoval už v uznesení sp. zn. IV. ÚS 383/2025 zo 7. augusta 2025 v konaní o ústavnej sťažnosti tej istej sťažovateľky v skutkovo a právne podobnej veci (nárok na úhradu mimoriadneho výkonnostného bonusu iného žalobcu). Závery v ňom vyslovené možno primerane aplikovať aj na prejednávajúcu vec. Rovnako možno poukázať aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa toho istého rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonusu (napr. III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024, III. ÚS 657/2025 z 5. novembra 2025, I. ÚS 726/2025 zo 16. decembra 2025), ktorými obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.

17. Po prieskume napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu dospel ústavný súd (prihliadajúc na skôr vyslovené závery ústavného súdu) v tejto veci k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľky orientované zväčša do roviny podústavného práva (por. bod 13 uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025, bod 17 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 383/2025), nie sú z dôvodov uvedených nižšie spôsobilé spochybniť ich ústavnú udržateľnosť.

K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP:

18. Jednou z kľúčových sťažnostných námietok je nedostatočnosť odpovede na dovoláciu námietku o tvrdenom rozpore nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Z hľadiska ústavnoprávneho posúdenia je pre ústavný súd podstatné zistenie, že najvyšší súd na zásadné dovolacie námietky adekvátne reagoval. Vo väzbe na dovoláciu námietku rozporu priznaného nároku s verejným právom konkrétne poukázal na to, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (bod 49 napadnutého rozsudku z 27. mája 2025, bod 13 aj bod 16 napadnutého uznesenia z 20. augusta 2025), ktoré sú aj podľa názoru ústavného súdu právne a logicky konzistentné. Tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotil a vysvetlil, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce. Uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

19. Sťažovateľka ďalej v rámci vád zmätočnosti namietala nesprávne priznanie nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalobcom, v ktorom mala plný procesný úspech. Nie je sporné, že rozhodovací dôvod uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019 o samostatnom výroku trovách dovolacieho konania ako východisko pre vlastné rozhodovanie najvyšší súd nepoužil. Inými slovami by sa to dalo vyjadriť aj tak, že nenasledoval jemu známy ústavnoprávny výklad v obdobnej veci. Na druhej strane však „nerereflektovanie“ precedenčnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil presvedčivou a zmysluplnou argumentáciou zameranou na celkový procesný úspech žalobcov (vo vzťahu k predmetu sporu), ktorá ho viedla k záveru, že vzhľadom na formulačné znenie právnej vety v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 453/2019 s akcentom na jej dispozitívny charakter nie je nevyhnutne povinný aplikovať *ratio decidendi* rozhodnutia ústavného súdu na právnu vec sťažovateľky.

20. Ústavný súd, ktorého úlohou nie je zjednocovať rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov a ktorý je v zmysle vlastnej judikatúry zdržanlivý vo vzťahu k rušeniu výroku o trovách konania, hodnotí, že obidva prístupy [(i) zohľadňujúci (len) čiastočný úspech v dovolacom konaní jednej strany sporu (sp. zn. I. ÚS 453/2019) a/alebo (ii) zohľadňujúci celkový procesný úspech inej strany sporu] pri rozhodovaní o náhrade trov dovolacieho konania sú v zásade prípustné a z ústavného hľadiska akceptovateľné. S prihliadnutím na princíp hospodárnosti konania ďalej argumentuje tým, že nezistil v postupe všeobecných súdov žiadne extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich náhradu trov konania. Na základe týchto dôvodov hodnotí námietku sťažovateľky o nesprávnom priznaní nároku na náhradu trov konania za neopodstatnenú.

21. Sťažovateľka taktiež namietala nesprávnosť postupu najvyššieho súdu (v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 6CdoPr/4/2025), ktorý konštatoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP napriek tomu, že nie je dôvodné. Z vlastnej rozhodovacej činnosti je ústavnému súdu známe, že obdobnú námietku sťažovateľka už vzniesla v ústavnej sťažnosti v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 657/2025. Z relevantnej časti obsahu tohto rozhodnutia je zrejmé, že ústavný súd vnímal ústavnou sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako celok. Tento argument sťažovateľky tak považoval za bezvýznamný vo vzťahu k možnému porušeniu jej ústavných práv, najmä ak najvyšší súd reagoval na dovoláciu argumentáciu sťažovateľky vecným prieskumom rozhodnutia krajského súdu (por. bod 16 uznesenia č. k. III. ÚS 657/2025-12 z 5. novembra 2025). Uvedený právny záver ústavného súdu je v plnom rozsahu aplikovateľný na prejednávajúcu vec,

keďže aj v napadnutom rozsudku z 27. mája 2025 najvyšší súd uskutočnil dovolací vecný prieskum, ktorý možno z ústavného hľadiska považovať za vyhovujúci.

K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP:

22. Pri vysporiadaní sa s nesprávnym právnym posúdením mimoriadneho výkonnostného bonusu najvyšší súd odkázal na vlastné rozhodnutia dokumentujúce ustálenú judikatúru v predmetnej otázke a vyhodnotil, že k odklonu od týchto rozhodnutí odvolacím súdom nedošlo. Ústavnoprávnu akceptovateľnosť aplikovaného dôvodu odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. f) CSP v časti dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie už ústavný súd vyslovil v druhovo totožných veciach (ako vyplýva aj z bodu 16 tohto uznesenia).

23. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci neidentifikoval žiaden skutkový či právny dôvod odklonu od zásadného a podstatného záveru, v zmysle ktorého sa súdy zrozumiteľne a racionálne vysporiadali s tým, že žalobcom vznikol nárok na mimoriadny výkonnostný bonus. Tento záver možno v stručnosti vystavať na týchto čiastkových tézach: (i) pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách nedopadajú priamo na vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, (ii) zákon o bankách v rozhodujúcom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval (iii) nepreukázanie prekročenia oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky a (iv) napokon aj záver, že aj keby bolo rozhodnutie o mimoriadnom výkonnostnom bonuse neplatné pre rozpor s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo interných predpisov banky, tak by táto neplatnosť nemohla byť podľa Zákonníka práce na ujmu žalobcov. Pokiaľ ide o štvrtú a piatu dovoláciu otázku, ktorú najvyšší súd vyhodnotil ako hypotetickú, je potrebné poukázať na bod 14 skôr vydaného uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025 zo 16. decembra 2025, v ktorom ústavný súd uviedol, že rozhodnutia nižších súdov na týchto otázkach evidentne nestáli.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže pri predbežnom prerokovaní neidentifikoval žiadne signály odôvodňujúce úvahu o možnom vyhovení ústavných sťažností po ich prijatí na ďalšie konanie, odmietol ich ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu